

Wiesław Zajączkowski

Wenecja Górna, gm. Żnin, woj. bydgoskie

Informator Archeologiczny : badania 11, 70-71

1977

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

logicznie jak w pierwszym sezonie badań. Znalezione jamy, paleniska, ślady po kołkach oraz ślady klepiska utwardzonego kamieniami i polepą o wymiarach około 0,5x1 m, w pobliżu którego wystąpiło duże skupisko ceramiki późnolatańskiej i z okresu wpływów rzymskich.

Cztery paleniska wkopane były w całec, obudowane różnej wielkości kamieniami, często ze śladami przepalenia. Pomiędzy kamieniami znajdowała się warstwa przepalanej ziemi wraz z licznymi węglami drzewnymi. Wewnątrz palenisk znaleziono materiał ceramiczny późnolatański. Również w calcu zalegały dwie jamy. Pierwsza, w rzucie poziomym owalna, w której brumatno-czarnym mięszu znaleziono liczne fragmenty ceramiki oraz ślady węgla drzewnych, posiadała profil workowaty i sięgała do głębokości ok. 0,5 m. Druga jama, dużych rozmiarów - również o workowatym profilu sięgającym w calcu do głębokości ok. 1 m, posiadała w górnej partii węgle drzewne oraz ceramikę. Głębiej - materiał ceramiczny - mniej liczny. Kilka dużych fragmentów węgla drzewnych, a nawet spalona kłoda wielkości ok. 0,4 x 0,15 m znajdowały się w calcu poza jamą. W mięszu jamy wystąpiły ślady zalcieków o barwie szaro-stalowej. Jama ta ciągnie się poza badany teren. Będzie całkowicie wyeksplorowana w następnym sezonie badań. Wyjaśni się wtedy jej wielkość i kształt, w rzucie poziomym.

Przebadano również południowy odcinek krawędzi osady, gdzie znaleziono dwie kotlinki po dymarkach oraz w ich czarnym węglonym mięszu dużą ilość żużla o kształtach żezkowatych. Przy kotlinkach znaleziono fragmenty polepy. Jeden fragment złączony był z zeszkłonym żużlem. W pobliżu dymarek odkryto budowlę o wymiarach 1x1 m. Obrzeża symetrycznie obłożone były spalonym drewnem, tworzącym kwadrat. Wewnątrz dno wyłożone było nierównomiernie warstwą kamieni. Budowla stykała się z niewielkim zagłębieniem w calcu, wypełnionym czterema warstwami kamieni bez śladu ognia. Przy obiektach tych brak materiału ceramicznego.

Badania będą kontynuowane:

SKOCZÓW - MIĘDZYŚWIEC
woj.bielsko-bialskie

patrz
wczesne średniowiecze

STOENICA-TRZYMORGI, gm.Ręczno
woj.piotrkowskie
Stanowisko 2

patrz
neolit

WENECJA GÓRNA, gm.Żnin
woj.bydgoskie

Państwowe Muzeum Archeologiczne w Warszawie

Badania prowadził mgr Wiesław Zajączkowski.
Finansował WKZ w Bydgoszczy i PNA w Warszawie.

Pierwszy sezon badań. Osada ludności kultury łużyckiej z IV-V okresu epoki brązu.

Stanowisko zostało odkryte w trakcie badań powierzchniowych wiosną 1977 r. Znajduje się ono na północnym brzegu jeziora Wenneckiego, w odległości ok. 40-50 m od niego, na polu F. Charzewskiego. Obszar stanowiska wynosi ok. 1 ha.

Badania miały charakter rozpoznawczy. Założono cztery sondże i przebadano powierzchnię 120 m². Pod warstwą ornej ziemi, występowała pierwotna warstwa kulturowa o grubości ok. 20-25 cm. Pod nią odkryto 27 obiektów "łużyckich", które dostarczyły znacznej ilości ceramiki; Znalezione także fragmenty glinianej grzechotki, igły kościanej, brązowej bransolety, fragmenty przęślików i kości. W warstwie kulturowej znaleziono duży fragment naczynia z ornamentem antropomorficznym. Zachowały się przedstawienia czterech figur, których korpusy mają kształt trójkątów wypełnionych kropkami.

Na badanym stanowisku odkryto również palenisko i ceramikę wczesnośredniowieczną, monetę rzymską cesarza Postumusa /258-268/ oraz kilka fragmentów ceramiki iwieńskiej z wczesnego okresu epoki brązu.

WRONOWICE - PARZYCA, gm. Tyszowce
woj. zamojskie
Stanowisko 5

patrz
neolit

ZBROJEWSKO, gm. Lipie
woj. częstochowskie
Stanowisko 3

Uniwersytet Jagielloński
Instytut Archeologii

Badania prowadził prof. dr Marek Gedl i zespół. Finansował WKZ Częstochowa. Kontynuacja badań zapoczątkowanych w 1961 r. Caentarzysko grupy górnośląsko-małopolskiej kultury łużyckiej z III-V okresu epoki brązu.

Kontynuowano badania ratowniczo-zabezpieczające przy przebudowywanej drodze. Zbadano 10 grobów kultury łużyckiej /nr 602-611/ pochodzących z III-IV lub z V okresów epoki brązu. Występowały tu przeważnie groby ciałopalne bezpopielnicowe, a obok nich pochówki popielnicowe jak i obiekty bez śladów kości. Zapewne były to pochówki szkieletowe, w których resztki kostne uległy całkowitemu rozkładowi. Na uwagę zasługuje grób 610 z dobrze zachowanymi konstrukcjami kamiennymi, które wystąpiły już na głębokości kilkunastu centymetrów pod powierzchnią drogi.

Badania przyniosły interesujące dane odnośnie rozplanowania caentarzyska. Po raz pierwszy natrafiono na groby z klasycz-